

Ce este MÂNIA lui Dumnezeu?

11 mai 2004

Gili Cârstea

Scriptura vorbește foarte des despre mânia lui Dumnezeu. În ultima carte a ei, ni se spune câte ceva și despre mânia Balaurului. Iar noi vrem să știm dacă mânia lui Dumnezeu și mânia Balaurului reprezintă același lucru.

Ni se spune că Balaurul, mâniat pe femeie, a început să facă război cu rămășița seminței ei. Prin intermediul fiarei, el va obliga, sub pedeapsa cu moartea, pe toți locuitorii pământului să i se închine, recunoscându-l ca suveran al planetei și unic obiect de adorare religioasă. Mânia lui aprinsă împotriva urmașilor lui Hristos îl va face să impună decrete civile pentru exterminarea „ereticilor” de pe pământ.

Credeți că Dumnezeu face la fel cu opoziții Lui? Credeți că mânia Lui va declanșa o serie de nimiciri planetare numite „lucrarea Lui cea ciudată”? Ce înțelegem noi prin „lucrarea Lui ciudată”? Înțelegem că El este, în general, blând și milos, dar în situații speciale devine distrugător? De ce ar trebui să fie Dumnezeu obligat să ajungă în situații ciudate și să facă lucruri ciudate, dacă este atotputernic și atotștiutor?

Cum se întâmplă că un Dumnezeu iubitor și îndelung-răbdător ajunge să manifeste „nemulțumire violentă însoțită de agresivitate”? Cum se face că mânia Lui s-a aprins de nenumărate ori împotriva oamenilor, producând distrugerea a sute de mii dintre copiii Săi, dar niciodată împotriva cohortelor lui Satana, adevărații vinovați pentru situația de pe planeta noastră?

Când vom fi gata să privim dincolo de măhramă, vom înțelege că mânia lui Dumnezeu este altceva decât mânia lui Satana. Atunci vom înțelege dinamica nimicirii exprimată atât de clar în Deuteronom 31, 16-18: „...Pe Mine mă va părăsi și va călca legământul Meu, pe care L-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. (Acum se explică ce face Dumnezeu când Se mânie) Îi voi părăsi și-Mi voi ascunde fața de la ei. El va fi prăpădit și-l vor ajunge o mulțime de necazuri; și atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” Și Eu îmi voi ascunde fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei.”

Vom înțelege atunci că, pentru un Salvator, o lucrare ciudată este să stea deoparte atunci când copilul Lui se înneacă. Pentru un Vindecător, este o lucrare ciudată să nu poată

vindeca acolo unde este nevoie urgentă de vindecare. Pentru un Mântuitor, este o lucrare ciudată să nu poată mântui când familia răscumpărată cu sângele Lui este decimată de efectele devastatoare ale păcatului. Pentru un Creator, este o lucrare ciudată să nu poată interveni când creaturile Sale, alegând să trăiască în fărădelege, transformă mediul natural într-o mașină a morții.

Isaia ne-a spus-o și mai clar: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiurile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedecă să vă asculte!” Păcatele noastre spun lui Dumnezeu să ne lase în pace; ne-am ales un alt conducător și vrem să fim cu el.

Să ne lase în pace este cea mai ciudată lucrare pentru Dumnezeu nostru. El știe bine ce urmează. Și ar trebui să știm și noi, după șase mii de ani de experimente. Dar concluziile noastre sunt la fel de eronate ca și cele ale servitorilor lui Iov. Atunci când ne lovesc dezastrele, în loc să înțelegem că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu,” noi spunem că este pedeapsa lui Dumnezeu, mânia lui Dumnezeu, lucrarea ciudată a lui Dumnezeu. Iar prietenii lui Iov (contemporani) vin și ei cu strălucita lor teologie să lumineze poporul despre caracterul violent și drept al Tatălui nostru ceresc.